

2019. március 24., kedd

„A vagyon sok barátot szerez, a nincstelentől a barátja is elválík.” (Példabeszédek 19,4)

Most egy kicsit ne csak a pénzről beszéljünk, hanem minden olyanról, ami külsőség. Mert tapasztaljuk a bőrünkön, hogy az, aki jó ruhákban jár, aki jól néz ki, akinek sok pénze, sok játéka van, annak valahogy több barátja is akad! Ez a világi értékrend. Sok mesebeli királyfi is szenvedett már ettől, hiszen számos mesében a királyfiak éppen azért bújnak egyszerű ruhába, mert csak így tudják kideríteni, hogy ki az aki nem a pénzéért szereti!

(Énekelhető: *Egyszer egy királyfi...* <https://www.youtube.com/watch?v=X1ceqejE1jc>)

Egyszer egy hölgy említette, hogy a pénztár előtti hosszú sorban egy férfi előre akart jutni, mert nem vásárolt semmit. A hölgy ezt nem vette észre, ezért a férfi ránézett, durván rászólt: „kiengedne”, majd méltatlankodva, indulattal nyugtázta, amikor a hölgy félreállt: „köszönöm”. Ez a hölgy hozzátette: ha én egy „jó” nő lennék, akkor nem így beszélt volna velem, ebben biztos vagyok (1). Valóban valahogy a „szépekkel”, az előkelőkkel, a vagyonosokkal mindig „kedvesebbek” vagyunk.

VIGYÁZZ! Azért mert az ember így tesz különbséget, még nem jelenti azt, hogy ez helyes!! Nem jelenti azt, hogy ez jó így! Rögtön a következő versben azt olvassuk, hogy ez a hozzáállás **„nem marad büntetlen”** (Példabeszédek 19,5)!

A következő levél Dan Taylor: Letters to My Children (Levelek gyermekeimnek) c. könyvében jelent meg (InterVarsity Press, 1989). Dan fiának, Matthew-nak írja a levelet.

Kedves Matthew!

Amikor hatodikos voltam, „kiemelkedő sportoló” díjat kaptam. Okos, atléta-alkatú, szellemes, jóképű és hihetetlenül kedves voltam. A dolgok aztán elég rosszra fordultak felsőben, de legalább ebben az évben mindenem megvolt.

Sajnálatos módon ott volt azonban Owens kisasszony is, mint tanárhelyettes. Ő volt Jenkins tanár úr segítsége. Tudta azt, hogy bár okos és hihetetlenül kedves voltam, azért volt még egy-két dolog, amiben változnom kellett.

Az általános iskolában elvárt dolog volt, hogy táncolni tanuljunk. A szüleimnek talán voltak fenntartásai kezdetben, mivel azonban négyes tánc volt, belenyugodtak.

Valahányszor táncórára mentünk, mindannyiszor megisméltődött ugyanaz a szörnyűség: a fiúk felsorakoztak az ajtóban, majd egymás után választottak egy-egy lányt táncpartnerül. A lányok ezalatt a padban ültek. Ahogy kiválasztották őket, felálltak, és csatlakoztak azokhoz a taknyos kölykökhöz, akik ebben a kegyben részesítették őket.

Hidd el nekem, a fiúk nem szerették ezt - legalábbis én nem. De képzeld csak magad a lányok helyébe! Gondolj bele, milyen arra várni, hogy kiválasszanak! Gondolj bele, milyen azt látni, hogy kit választanak előtted! Gondolj bele, milyen azon izgulni, nehogy olyan valaki válasszon, akit ki nem állhatsz! Gondolj bele, milyen attól rettegni, hogy egyáltalán kiválaszt-e valaki!

Képzeld magad Mária helyébe! Jobb oldalt ült, majdnem egészen elől. Nem volt szép, sem túl okos. Szellemesnek sem volt mondható. Kedvesnek kedves volt, de akkoriban ez nem volt elég. Sportosnak meg egyáltalán nem volt nevezhető az alkata. Sőt, kiskorában gyermekbénulása vagy valami ilyesmi volt, és egyik karját esetlenül tartotta, egyik lábával valami baj volt, ráadásul még egy kicsit kövér is volt.

Na és hogy jön mindehhez Owens kisasszony? Egy napon félrehívott, és így szólt hozzám: „Dan, szeretném, ha a következő táncórán Máriát választanád!” Ez annyi volt, mintha azt kérte volna, hogy repüljek el a Marsra. Olyan új és hihetetlen ötlet volt számomra, hogy sehogy nem fért a fejembe.

„Még hogy én ne a legjobb, legcsinosabb, legnépszerűbb lányt válasszam, amikor rám kerül a sor?!” Ez olyan volt számomra, mintha egy törvényszerűséget rúgnék fel, vagy valami ahhoz hasonló.

Azután meg egy igazán undorító dolgot tett Owens kisasszony! Azt mondta, hogy egy keresztyénnek ezt kell tennie. Rögtön tudtam, hogy nekem végem van. Végem, mert tudtam, hogy igaza van. Jézus is pontosan ezt tette volna. Tulajdonképpen szinte meg voltam lepődve, hogy a vasárnapi iskolában nem láttam még a flaneltáblára kitéve, hogy „Jézus a szűz Máriát választja a Jeshiva táncnál”. Ennek feltétlenül benne kell lennie a Bibliában!

Gyöttrődtem. Ha most Máriát választom, búcsút inthetek annak a vonzó képnek, amit magamról, mint vagány srácról kialakítottam.

Eljött a nap, amikor újból négyes tánc következett. Ha Isten szeret engem, - gondoltam magamban - akkor megadja, hogy én legyek az utolsó. Akkor nem kelt nagy feltűnést, ha Máriát választom. Azt fogom tenni, ami helyes, és semmibe sem kerül nekem.

Kitalálod-e, hová kerültem? Valamilyen oknál fogva Jenkins tanár úr a sor elejére állított. Ott álltam, a szívem hevesen kalapált - most már tudtam, hogyan érezheti magát némelyik lány.

A lányok tekintete felém fordult, néhányan mosolyogtak. Ránéztem Máriára, s azt láttam, hogy félig-meddig hátrafordult, és fejét lehajtva a padot nézte. Ekkor megszólalt Jenkins úr:

- Nos, Dan, válaszd ki a táncpartnered!

Emlékszem, úgy éreztem, mintha valahol nagyon messze lettem volna. Hallottam a saját hangomat megszólalni: „Máriát választom.”

Vonakodó erény még soha nem részesült ilyen jutalomban. Még ma is élesen látom magam előtt az arcát. Felemelte a fejét, és arcán, amit egyszerre öntött el a pír az örömtől, a meglepetéstől és a zavartságtól, az öröm hamisítatlan kifejeződése, sőt, büszkeség volt látható - úgy, ahogy sem azelőtt, sem azóta nem láttam ilyesmit megnyilvánulni. Olyan tiszta volt mindez, hogy el kellett fordítanom a fejemet, mert tudtam, hogy nem érdemeltem meg.

Mária odajött, karon fogott, ahogyan tanítottak bennünket, és úgy jött mellettem a beteg lábával és egyéb hiányosságaival, akárcsak egy hercegnő.

Mária velem egyidős. Az után az iskolai év után soha többé nem láttam. Nem tudom, hogyan alakult az élete azóta, vagy mit csinál. De merem remélni, hogy legalább egy napról kellemes emléke maradt a hatodik osztályból. Tudom, hogy nekem igen.

2019. március 25., szerda

„Bölcs dolog, ha fékezed haragod, és dicsőségedre válik, ha nem veszed fel a sértést.”

Példabeszédek 19:11 EFO

Mondd meg mi tudja teljesen felhúzni az agyad, és én megmondom ki vagy. – talán így is át lehet írni a klasszikus mondást, hiszen a legjellemzőbb dolgunk általában az, hogy minek tudunk örülni, vagy éppen mi az, ami felbosszant minket. Biztosan neked is megvan az, amitől ideges leszel! Nade! Mit érsz el vele? Vezetett-e már eredményre, ha kiabáltál, toporzékoltál, ideges voltál? Mit oldott meg?

Egy alkalommal egy kislány kint játszott az udvaron, miközben egy mondókát mondogatott: „Gumiból vagyok, a ragasztó te vagy. Bármit mondasz, rólam lepattan, s rád ragad!” Mikor meghallottam, először csak magamban kuncogtam, de aztán rájöttem, hogy mekkora igazságot rejt magában ez a régi angol mondóka. Ha kicsit is komolyan vennénk e mondóka szavait, nagy szolgálatot tennénk magunknak!

Könnyű engednünk annak a kísértésnek, hogy a negatív, és bántó megjegyzéseken járassuk az agyunkat, újra és újra. Az emberi természetünk azt diktálja, hogy vagy mindenáron próbáljuk megmagyarázni a hallottakat, vagy mindenáron próbáljuk bebizonyítani, hogy egy szó sem igaz belőle. Viszont, ha abban szeretnénk járni, amit Isten megálmodott számunkra, akkor nem szabad hagynunk, hogy ezek a negatív szavak ránk tapadjanak.

Ha megbántottak, vagy negatív dolgokat mondtak rólad, és most ezeken tépelődsz, akkor **vedd fel a hit pajzsát a tépelődés helyett**. Túl értékes, túl drága, túl becses és túl fontos vagy ahhoz, hogy megengedd magadnak, hogy mások negatív szavai hátráltassanak. Mindig emlékezz rá, hogy Isten örökkévaló szeretettel szeret téged. Igéje igaz és örökké megmarad, és azt mondja, hogy Isten elfogadott, értékesnek tart, és igenis számítász ebben az életben. Ne hagyj, hogy a negatív szavak határozzanak meg, hanem inkább engedd, hogy lepattanjanak rólad!

Victoria Osteen

Mint Luciaról a foltmanóról!

Egy nap Pancsinelló, találkozott egy olyan manóval, aki egészen más volt, mint a többi. Nem volt rajta sem csillag, sem pont. Egyszerűen famanó volt. Lúciának hívták. Nem mintha az emberek nem ragasztottak volna rá matricákat – csak azok egyszerűen nem maradtak meg rajta! Némely manó emiatt felnézett rá és ragasztott rá egy csillagot. De a csillag leesett! Mások lenézték, mert nem volt egy csillaga sem, és raktak rá egy szürke pontot. Ám az is leesett!

– Én is ilyen akarok lenni! – gondolta Pancsinelló. – Nem akarom, hogy mások jeleket rakjanak rám!

Megkérdezte a matrica nélküli famanót, hogyan lehetséges az, hogy neki nincs egyetlen matricája sem.

– Ó, nem nagy ügy! – válaszolta Lúcia. – Egyszerűen csak mindennap meglátogatom Élit.

– Élit?

– Igen, Élit, a fafaragót. Jót ücsörgök a műhelyében.

– De miért?

– Majd megtudod! Menj el hozzá, fel a hegyre!

Ezzel a matrica nélküli famanó megfordult és elment.

Pancsinelló elmegy Élihez:

– Pancsinelló! Örülök, hogy látlak! Gyere közelebb, hadd nézlek meg!

Pancsinelló lassan megfordult, és ránézett a nagydarab, szakállas mesterre.

– Te tudod a nevemet? – kérdezte a kis manó.

– Persze, hogy tudom! Én alkottalak!

Éli lehajolt, felemelte és maga mellé ültette a padra.

– Hm... – szólalt meg a mester elgondolkozva, miközben a szürke pontokat nézte. – Úgy látom, gyűjtöttél néhány rossz pontot!

– Nem akartam, Éli! Tényleg nagyon próbáltam jó lenni!

– Gyermekem, előttem nem kell védekezned. Én nem foglalkozom azzal, hogy mit gondolnak rólad a foltmanók.

– Tényleg?

– Tényleg. És neked sem kellene. Hát kik ők, hogy jó vagy rossz pontokat osztogassanak? Ők is ugyanolyan foltmanók, mint te. Amit ők gondolnak, az semmit sem számít, Pancsinelló. Csak az számít, amit én gondolok. És szerintem te nagyon értékes manó vagy!

Pancsinelló felnevetett.

– Én értékes?! Ugyan mitől? Nem tudok gyorsan járni. Nem tudok magasra ugrani. A festék repedezik rajtam. Mit számítok én neked?

Éli Pancsinellóra nézett, rátette kezét a kis favállakra, majd nagyon lassan így szólt:

– Az enyém vagy! Ezért vagy értékes nekem.

Pancsinellóra még soha senki nem nézett így – különösen nem az, aki alkotta őt. Nem is tudta, mit mondjon.

– Mindennap vártam, hogy eljössz! – folytatta Éli.

– Azért jöttem el, mert találkoztam valakivel, akin nem voltak matricák – mondta Pancsinelló.

– Tudom. Mesélt rólad.

– Rajta miért nem tapadnak meg a matricák?

A fafaragó nagyon kedvesen beszélt:

– Azért, mert elhatározta, hogy neki fontosabb az, amit én gondolok róla, mint az, amit mások. A matricák csak akkor ragadnak rád, ha hagyod.

– Micsoda?

– A matricák csak akkor ragadnak rád, ha fontosak neked. Minél jobban bízol az én szeretetemben, annál kevesebbet aggódsz a matricák miatt. Érted?

– Hát, még nem nagyon...

Éli elmosolyodott.

– Idővel majd megérted. Most még tele vagy szürke pontokkal. Egyelőre elég, ha minden nap eljössz hozzám, hogy emlékeztethesselek rá, mennyire fontos vagy nekem.

Éli letette Pancsinellót a földre.

– Ne felejtsd el – mondta, miközben a foltmanó elindult az ajtó felé –, hogy nagyon értékes vagy, mert én alkottalak! És én sohasem hibázom!

Pancsinelló nem állt meg, de magában ezt gondolta:

– Azt hiszem, komolyan mondja!

És miközben ezt gondolta, már le is gurult róla egy szürke pont.

Max Lucado: Értékes vagy

2019. március 26., csütörtök

„A Úrnak ad kölcsön, aki könyörül a szegényen” (Példabeszédek 19,17)

Na, ez egy érdekes ige! Mit is olvasunk benne? Ha segítesz (önzetlenül!!!) másoknak, az olyan, mintha kölcsönadnál Istennek! Ízlelgessük kicsit ezt a mondatot! Kölcsönadni Istennek! Hiszen mindent Istentől kaptunk! (Mégis azt hisszük, hogy minden a miénk!) Mit is adunk neki vissza?

- Mennyire van jelen ez életünkben a segítség, az adakozás (nyilván gyerekeknél nem feltétlenül a pénzről tudunk beszélni, de legyünk kreatívak, hiszen az adakozásnak rengeteg formája létezik!)

- Hogyan küzdhetünk a KÖZÖNY ellen?

Ha nem tudnád: mások segítése jót tesz az egészségnek. Egy 44 nagy egyetemen végzett felmérés azt az eredményt adta, hogy az adakozás kétszer akkora mértékben védi az egészséget, mint amekkora mértékben az aszpirin segít megelőzni a szívbetegségeket. A kutatás vezetője, Dr. Stephen Post így nyilatkozott: „Az adakozás a leghatékonyabb erő a földön, védi életünket és egészségünket.”

AJÁNLOTT VIDEO: Isten tortája (2,30')

<https://www.youtube.com/watch?v=qYWdKqFLuXE&list=PL22A9F7D8A97280E3&index=9>

2019. március 27., péntek

„Tudás nélkül nem jó egy léleknek sem, és aki csak a lábával siet, hibázik!” (Példabeszédek 19,2)

Gondolkoztál-e már azon, miért jó a tudás? Mire jó a tudás?

...

Sok mindenre jó! De a leginkább megvéd attól, hogy hibázzunk, megvéd attól, hogy mindig mások tanácsára hallgassunk, megvéd attól, hogy mindig mások mondják meg mit tegyünk és mit ne! Ismeritek a mesét?!

Egyszer az öreg gazda, mivel igen nagy szegénységben élt a családjával, úgy döntött, hogy eladja a szamarát. Maga mellé vette a fiát és a szamarat, és elindultak a vásárba. Ahogy úgy ballagtak az úton, elhaladtak a földeken dolgozó emberek mellett. Hallják, amint az emberek ezt mondják.

Nézd, milyen buta vén ember, ott a szamár, oszt Ő meg gyalog jár!

Gondolta az öreg, őt már ki ne ne vessék, ezért felült a szamár hátára, és úgy haladtak tovább.

Mennek tovább, elérnek egy patak partjára, ahol asszonyok mosnak a vízben. Hallják, amint az asszonyok összesúgnak. Nézd azt az embert, úgy ül ott mint egy méltóság, a szegény gyermek meg nyakig a porban jár.

Na erre elszégyellte magát az öregember, leszállt a szamárról, és felültette a gyereket rá. Így mentek tovább.

Alig haladtak valamit, elértek a malomhoz. A molnár legények kint sütkéreztek a napon. Amint meglátták őket, így szóltak. Nézd, a kis taknya a szamáron, a szegény öreg meg mint a szolga kullog! Na, gondolta az

öreg, Őt senki meg ne vesse, hát felült a gyerek mellé, és így haladtak tovább. Mennek tovább az úton, jönnek

velük szembe a kereskedők. Azt mondják maguk közt. Nézd azt a két léha embert, szegény állat majd bele

pusztul a cipelésbe, így még a vágóhídra se érnek vele! Erre lepattant az öreg és a fia szamárról. Fogta az

öreg, nyakába vette a szamarat a két elülső lábánál, a fia meg a két hátsó lábánál, és így a hátukon cipelték a

szamarat egészen a vásárig. Ahogy beértek a vásárra, mindenki dőlt a nevetéstől, milyen két buta ember ez!